

Sygn. akt VI Ga 225/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marta Zalewska

Protokolant: sekretarz Agnieszka Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2017 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: Przedsiębiorstwa (...) sp.z o.o. w J.

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w P. V Wydziału Gospodarczego z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. akt V GC 285/16

I. prostuje wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 22 lutego 2017r. sygn. akt V GC 285/16 w ten sposób, że w miejsce powoda: (...) sp. z o.o. w J.” wpisuje: Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w J.”,

II. oddala apelację,

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa (...) sp.z o.o. w J. kwotę 450,00zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 225/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 czerwca 2017 r.

(sporządzone w trybie art. 505¹³ § 2 kpc).

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w P. V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w J. kwotę 4.955,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19.04.2016r do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.467,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20.06.2014 r. powód zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usługi polegającej na udostępnieniu funkcjonalności transmisji danych z dostępem do Internetu oraz umożliwieniu realizowania

wychodzących i przychodzących połączeń telefonicznych w technologii VoIP.

Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy, przy czym, jeżeli Abonent na 30 dni przed upływem pierwotnego okresu obowiązywania umowy nie zawiadomi, iż nie zamierza skorzystać z usługi w pierwotnym okresie obowiązywania umowy, wówczas umowa zostaje przedłużona na kolejne 12 miesięcy.

30 kwietnia 2015 r. powód złożył do pozwanego wniosek o zawarcie umowy z przeniesieniem przydzielonego numeru od (...) do (...) łącznie z wnioskiem o rozwiązanie umowy z przeniesieniem numeru.

Do wniosku powód dołączył oświadczenie o dokonaniu wyboru trybu

przeniesienia numeru z zachowaniem okresu wypowiedzenia przewidzianego

umową z dotychczasowym dostawcą. W tym samym dniu strony zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 24 miesięcy. Warunkiem rozpoczęcia świadczenia usług z przeniesieniem numeru na podstawie umowy jest dzień rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z dotychczasowym dostawcą tych usług.

Zawarcie umowy z pozwanym było poprzedzone ustaleniami co do trybu

rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych pomiędzy powodem a (...) S.A. (O.) Pozwana N. w celu zachęcenia klientów mających przyporządkowane numery do przeniesienia numerów do N. oferowała pomoc w rozwiązaniu umowy z dotychczasowym dostawcom usług telekomunikacyjnych. Pracownik N. S. S. pozyskując powoda do świadczenia usług przez pozwaną przygotował umowę wraz z dokumentami niezbędnymi do rozwiązania umowy z (...) N. zobowiązała się do rozwiązania umowy z (...) S.A. (O.) w imieniu strony powodowej. Powód udzielił pozwanej pisemnego pełnomocnictwa. Do wypowiedzenia umowy z O. w imieniu powoda nie doszło. W dniu 6 maja 2015 r. pozwana rozpoczęła migrację numerów telefonicznych powoda od operatora O. do swojej sieci. Pozwana pismem z dnia 17 lipca 2015 r. potwierdziła rozpoczęcie świadczenia usług od dnia 6 lipca 2015 r. Pismem z dnia 11.09.2015 r. O. poinformował powoda, że wypięcie numerów z usługi (...) i przeniesienie ich do operatora alternatywnego nie jest równoznaczne z rezygnacją z (...) Pakietu. Zgodnie z umową wypowiedzenie powinno nastąpić na 30 dni przed zakończeniem pakietu lojalnościowego. O. nie posiada zarejestrowanego pisma o wypowiedzeniu umowy. W odpowiedzi na reklamację powoda pozwany odmówił uznania reklamacji i wyjaśnił, że dokonał rozwiązania umowy z przeniesieniem numerów. Skoro przejęty zakres numeracji wchodził w szerszy zakres pakietu usług, to powód winien dokonać złożenie oświadczenia u dotychczasowego operatora. W związku z nienależytym wykonaniem zobowiązania pełnomocnik powoda wzywał pozwanego do zapłaty kwoty 2025,81 zł. Wobec braku wypowiedzenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez O., operator telekomunikacyjny naliczył powodowi za okres do marca 2016 r. kwotę 4955 zł z tytułu comiesięcznego abonamentu.

Na tle ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości. Pojęcie kontraktowej odpowiedzialności odszkodowawczej oznacza wszystkie

negatywne skutki, które wynikają dla dłużnika z niewykonania lub

nienależytego wykonania zobowiązania. Odpowiedzialność odszkodowawczą

dłużnika w takiej sytuacji reguluje art. 471 KC. (Dłużnik obowiązany jest

do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.)

Zasady odpowiedzialności uregulowane w tym artykule odnoszą się do

wszystkich rodzajów zobowiązań, niezależnie od tego, jakie było źródło ich

powstania. Artykuł 471 KC występuje zazwyczaj w powiązaniu z innymi

przepisami KC określającymi treść zobowiązania, które zostało naruszone, a które określają okoliczności, za które dłużnik odpowiada. Stąd normatywna treść tego przepisu kształtowana jest przepisami szczegółowymi lub

klauzulami umownymi. W ramach odpowiedzialności kontraktowej za bezprawne może być uznane naruszenie przez dłużnika obowiązków wynikających z treści łączącego go z wierzycielem stosunku zobowiązaniowego. Bezprawność kontraktowa nie może

być automatycznie utożsamiana z samym niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania, gdyż może być wyłączona w sytuacji wystąpienia jednej z okoliczności przewidzianych w ustawie. Samo też naruszenie przez strony więzi obligacyjnej nie stanowi samoistnie czynu niedozwolonego w rozumieniu przepisów o odpowiedzialności deliktowej.

Przesłankami odpowiedzialności kontraktowej w ogólności są niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, będące następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, szkoda po stronie wierzyciela i związek przyczynowy między zdarzeniem w postaci niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania a szkodą.

Pojęcie niewykonania zobowiązania zawarte w art. 471 KC oznacza

niespełnienie świadczenia. W realiach tej sprawy brak wypowiedzenia umowy z dotychczasowym dostawcą usług – firmą (...), do czego zobowiązała się pozwana, wypełnia dyspozycję art. 471 k.c. o niewykonaniu zobowiązania.

Na podstawie regulacji art. 361 § 1 w zw. z art. 471 KC między zdarzeniem polegającym na niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu zobowiązania a szkodą musi istnieć adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu pierwszego z tych przepisów. Takie stwierdzenie jest powszechnie stosowanym skrótem myślowym oznaczającym, że pomiędzy kolejnymi etapami sekwencji występujących w świecie zewnętrznym zdarzeń (mających charakter niewykonania lub nienależytego zobowiązania), prowadzącymi w konsekwencji do powstania szkody w majątku wierzyciela, musi istnieć związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1. Storna pozwana przyjęła na siebie obowiązek wypowiedzenia umowy w imieniu powoda z dotychczasowym dostawcą usług. Związane było to z przeniesieniem numerów przyporządkowanych powodowi z firmy (...) do N..

Stosownie do art. 71 ustawy Prawo telekomunikacyjne abonent będący stroną umowy z dostawcą usług, w której przydzielany jest abonentowi numer z planu numeracji krajowej dla publicznych sieci telekomunikacyjnych, może żądać przy zmianie dostawcy usług przeniesienia przydzielonego numeru doistniejącej sieci operatora na: 1) obszarze geograficznym - w przypadku numerów geograficznych; 2) terenie całego kraju - w przypadku numerów nie geograficznych. (ust. 1.) Wymiana informacji pomiędzy dostawcami usług w zakresie obsługi wniosków o przeniesienie numeru odbywa się drogą elektroniczną za pośrednictwem systemu, o którym mowa w art. 78 ust. 4. (art. 71 ust. 2a.)

Na podstawie art. 71a w/w ustawy abonent, o którym mowa w art. 71

żądając przeniesienia przydzielonego numeru może rozwiązać umowę z

dotychczasowym dostawcą usług bez zachowania terminów wypowiedzenia

określonych w rozwiązywanej umowie. W takim przypadku abonent jest

obowiązany do uiszczenia opłaty dotychczasowemu dostawcy usług w wysokości nie przekraczającej opłaty abonamentowej za okres wypowiedzenia, nie wyższej jednak niż opłata abonamentowa za jeden okres rozliczeniowy, powiększonej o roszczenie związane z ulgą przyznaną abonentowi obliczoną proporcjonalnie do czasu pozostającego do zakończenia trwania umowy.

Szczegółowo sposób przeniesienia numeru reguluje Rozporządzenie Ministra

Infrastruktury w sprawie warunków korzystania z uprawnień w publicznych

sieciach telefonicznych z dnia 16 grudnia 2010 r. (Dz.U. Nr 249, poz. 1670), gdzie w § 10 ust1. jest mowa, o tym, że abonent będący stroną umowy z dostawcą usług zapewniającym przyłączenie do stacjonarnej lub ruchomej publicznej sieci telefonicznej, w celu realizacji uprawnienia, o którym mowa w art. 71 ust. 1 ustawy, występuje z wnioskiem w formie pisemnej do nowego dostawcy usług o przeniesienie przydzielonego numeru do tego dostawcy, zwanego dalej „nowym dostawcą”. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, abonent dołącza oświadczenie, którego wzór stanowi załącznik do rozporządzenia, oraz może dołączyć pełnomocnictwo do przeprowadzenia czynności związanych z przeniesieniem numeru, w szczególności do wypowiedzenia w imieniu abonenta umowy z dotychczasowym dostawcą, udzielone nowemu dostawcy w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Udzielenie pełnomocnictwa jest obowiązkowe, jeżeli przeniesienie numeru następuje zgodnie z art. 71a ustawy. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, złożony bez wymaganych załączników pozostawia się bez rozpatrzenia, o czym abonent zostaje niezwłocznie zawiadomiony przez nowego

dostawcę w formie pisemnej wraz z podaniem przyczyny i załączonym wzorem oświadczenia. (ust 3 w/w rozporządzenia).

Powód dokonał przeniesienia przyporządkowanych mu numerów telefonicznych do N. z zamiarem rozwiązania umowy z dotychczasowym dostawcą firma (...), na podstawie art. 71 i 71 a ustawy prawo telekomunikacyjne. W tym celu udzielił pełnomocnictwa N., która przyjęła na siebie obowiązek dokonania wypowiedzenia wobec O. i rozwiązania umowy o świadczenie usług. Pozwana N. nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania. Pozwana dokonała przeniesienia numerów z O. do swojej sieci ale nie wypowiedziała w imieniu abonenta (powoda) umowy z O.. Skutkowało to dalszym trwaniem umowy i naliczaniem przez O. opłat abonamentowych, które na marzec 2016 r. wyniosły kwotę dochodzoną pozwem. Kwota naliczonych opłat abonamentowych jest szkodą dla strony powodowej. Gdyby strona pozwana wywiązała się z przyjętego zobowiązanie i dokonała wypowiedzenia w imieniu powoda umowy z O., to strona powodowa nie musiałaby uiszczać na rzecz dotychczasowego dostawcy usług, świadczeń abonamentowych, co stanowi szkodę dla strony powodowej.

Mając powyższe na uwadze powództwo należało uwzględnić w całości i zasądzić kwotę 4955 zł na rzecz strony powodowej.

O odsetkach Sąd orzekła w oparciu o art. 481 §1 k.c., a o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie następujących przepisów:

I. obrazę przepisów postępowania, tj.:

1) art. 233 § 1 KPC, przez dokonanie nielogicznej i niespójnej oceny dowodów z umowy nr (...) o świadczenie usługi telekomunikacyjnej zawartej pomiędzy powódką a pozwaną w dniu 30 kwietnia 2015 r. (dalej jako

„Umowa”), wniosku powódki o zawarcie umowy z przeniesieniem przydzielonego numeru i o rozwiązanie umowy z przeniesieniem numeru wraz z oświadczeniem (dalej jako „Wniosek”), umowy nr (...)

o świadczenie usługi (...) zawartej pomiędzy powódką a (...) S.A. w dniu 20 czerwca 2014 r. (dalej jako „Umowa z O.”), prowadzącej do błędnego przyjęcia, że pozwana miała obowiązek rozwiązać w imieniu powódki Umowę z O. w sposób inny niż przez komunikację w przedmiocie przeniesienia numerów w systemie elektronicznej wymiany danych o nazwie M. (...) (dalej jako „MPM”);

2) art. 247 KPC, przez dopuszczenie dowodu z zeznań świadków S. S. oraz R. Ż. (1) ponad osnowę dokumentu obejmującego czynność prawną między stronami, tj. Umowy wraz z Wnioskiem - co doprowadziło do błędnego przyjęcia, że pozwana miała obowiązek rozwiązać w imieniu powódki Umowę z O. w sposób inny niż przez komunikację w przedmiocie przeniesienia numerów w systemie (...);

3) art. 233 § 1 KPC, przez dokonanie nielogicznej i niespójnej oceny dowodu z zeznań świadka S. S. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że potwierdził on w swoich zeznaniach, iż zobowiązał się wobec pracownika powódki do złożenia w imieniu powódki oświadczenia o wypowiedzenia Umowy z (...) S.A. w sposób inny niż przez komunikację w przedmiocie przeniesienia numerów w systemie M. w sytuacji, gdy z zeznań świadka jednoznacznie wynikało, że informował on pracownika powodowej spółki, iż rozwiązanie Umowy z O. nastąpi w sposób przewidziany przepisami Prawa telekomunikacyjnego

1 tylko w tym celu udzielone zostało pełnomocnictwo załączone do Wniosku - co doprowadziło do błędnego przyjęcia, że pozwana miała obowiązek rozwiązać w imieniu powódki Umów, z O. w sposób inny niż przez komunikację w przedmiocie przeniesienia numerów w systemie M.;

4) art. 233 § 1 KPC, przez nieuwzględnienie przy rozstrzygnięciu sprawy dowodów z wydruków zrzutów z ekranu przedstawiających komunikację pomiędzy pozwaną a (...) S.A. w systemie M. dotyczącą numerów powódki - co doprowadziło do błędnego przyjęcia, że pozwana nie wykonała obowiązku rozwiązania w imieniu powódki Umowy z O. w związku przeniesieniem numerów, podczas gdy pozwana należycie wykonała ten obowiązek;

II. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

1) art. 71 ust. 1 i ust. 2a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1489 ze zm., dalej jako „Prawo telekomunikacyjne”) w zw. z art. 78 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że wykonana przez pozwaną w systemie M. komunikacja w przedmiocie przeniesienia numerów powódki nie wypełniła obowiązku rozwiązania w imieniu powódki Umowy z O. w związku z przeniesieniem numerów;

2) § 10 ust. 15 i § 12 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie warunków korzystania z uprawnień w publicznych sieciach telefonicznych (Dz.U. z 2010 r. nr 249, poz. 1670, dalej jako „Rozporządzenie”) wydanego na podstawie art. 73 Prawa telekomunikacyjnego przez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że pozwana nie wykonała obowiązku rozwiązania w imieniu powódki Umowy z O. w związku przeniesieniem numerów, podczas gdy pozwana należycie wykonała ten obowiązek;

3) art. 65 § 1 i 2 KC przez ich niezastosowanie i błędną wykładnię Umowy oraz Wniosku prowadzącą do niezasadnego przyjęcia, że pozwana przyjęła na siebie obowiązek rozwiązania w imieniu powódki Umowy z O. w sposób inny niż przez komunikację w przedmiocie przeniesienia numerów w systemie M., w sytuacji, gdy zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, a także zbadanie zgodnego zamiaru stron i celu umowy, wskazywały na przeciwną wykładnię oświadczeń woli stron;

4) art. 96-KC przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że udzielenie pozwanej przez powódkę pełnomocnictwa załączonego do Wniosku było równoznaczne z przyjęciem na siebie przez pozwaną obowiązku

rozwiązania w imieniu powódki Umowy z O. w sposób inny niż przez komunikację w przedmiocie przeniesienia numerów w systemie M.;

5) art. 471 KC przez jego błędne zastosowanie i uznanie, że pozwana ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu opłat abonamentowych naliczonych powódce przez (...) S.A. w sytuacji, gdy pozwana należycie wykonała obowiązek rozwiązania w imieniu powódki Umowy z O. w związku z przeniesieniem numerów.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwani wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz od pozwanych kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Ponowna analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że Sąd Rejonowy w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych, a zgromadzony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ocenił z zachowaniem reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c., oraz trafnie wyjaśnił podstawę prawną przyjętego rozstrzygnięcia.

Strony niniejszego sporu zawarły w dniu 30 kwietnia 2015 r. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W ramach tej umowy pozwany przyjął na siebie obowiązek rozwiązania umowy jaka dotychczas łączyła powoda z innym operatorem. Powyższe wynikało ze złożonego przez powoda wyraźnie pisemnie sformułowanego wniosku o rozwiązanie umowy z przeniesieniem numeru w trybie wskazanym w oświadczeniu. Powód w wykonaniu powyższej umowy udzielił pozwanemu jednoznacznego odrębnego pełnomocnictwa do przeprowadzenia procedury zmiany operatora, w tym złożenia wszelkich oświadczeń woli wymaganych do rozwiązania umowy. Bez znaczenia w świetle w/w dokumentów było, że wedle przepisów Rozp. MI z dnia 16.12.2010r. takie oświadczenie o rozwiązaniu umowy spoczywa na abonencie, zaś nowy dostawca usług był zobowiązany tylko do czynności przeniesienia numeru.. Zresztą pozwany popełnia niekonsekwencję, gdyż w uzasadnieniu pozwu na jego ostatniej stronie sam sobie przeczy, twierdząc że to O. nie uznało rozwiązania umowy dokonanego przez pozwanego w imieniu powoda. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów jednoznacznie zaś wynika, że z obowiązku złożenia O. przez pozwanego oświadczenia o rozwiązaniu umowy pozwany się nie wywiązał, co doprowadziło do powstania szkody, której co do zasady i wysokości pozwany nie kwestionował w procesie. Powyższe potwierdziły zeznania świadka R. Ż., który jako osoba prowadząca rozmowy z przedstawicielem pozwanego w przedmiocie przeniesienia numerów zeznała, iż pozwany zobowiązał się do wypowiedzenia umowy. Dodać należy, iż to pozwany jest profesjonalistą w tej dziedzinie, tj. winien jako znawca warunków prawnych i technicznych zasad przenoszenia numeru i związanego z tym wypowiedzenia umowy tak formułować treść oświadczeń woli, by nie było żadnych wątpliwości co do ich znaczenia i wykładni. Powszechnie w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż przy interpretacji niejednoznacznych postanowień wzorców umownych, prowadzonej w głównej mierze na podstawie językowych reguł wykładni, należy stosować dyrektywę in dubio contra proferentem (w razie wątpliwości przeciwko oświadczającemu), czyli dokonywać wykładni restryktywnej wobec proponenta, a życzliwej dla adherenta. Wprawdzie taką dyrektywę interpretacyjną ustawodawca ustanowił expressis verbis w art. 385 § 2 tylko w odniesieniu do wzorców konsumenckich, jednakże doktryna powszechnie opowiada się za jej stosowaniem także wobec wzorców stosowanych w obrocie obustronnie profesjonalnym oraz powszechnym. Uzasadnienie dla takiej dyrektywy wykładni wzorców umownych stanowi koncepcja zwiększonego ryzyka tej strony, która redaguje tekst wzorca (lub posługuje się tekstem zredagowanym przez inną osobę) w takiej sytuacji, w której druga strona nie ma wpływu na formułowanie jego treści. Uznaje się bowiem za słuszne, aby ten,

kto korzysta z uprawnienia do jednostronnego kształtowania treści stosunków prawnych, ponosił ryzyko niejasnej lub niejednoznacznej redakcji tekstu (E. Łętowska, Prawo umów ..., s. 321, kom. w Lex do art. 65 kc P. Nazaruk).

W niniejszej sprawie natomiast jeżeli pozwany przyjmuje od powoda wnioski o rozwiązanie umowy z dotychczasowym operatorem, gdzie w oświadczeniu stanowiącym załącznik do wniosku powód dokonuje wyboru trybu przeniesienia numeru z zachowaniem okresu wypowiedzenia i jednocześnie udziela pełnomocnictwa dla pozwanego do wszelkich czynności do tego rozwiązania potrzebnych to takie oświadczenia woli nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych i nie wymaga zabiegów dodatkowej wykładni przez pryzmat zasad współżycia społecznego, ustalonych zwyczajów czy celu umowy, określonych w art. 65 kc (por. SN II CSK 546/06, IV CSK 558/08). Pełnomocnictwo jest wprawdzie czynnością jednostronną prawa materialnego, niemniej jeżeli druga strona taki dokument pełnomocnictwa przyjmuje, tym samym przyjmuje na siebie nie tylko uprawnienie , ale i obowiązek dokonania w imieniu mocodawcy wskazanej w pełnomocnictwie czynności prawnej. Wbrew natomiast zmienionym na etapie apelacji twierdzeniom pozwanego (w I instancji twierdził, że to powód odrębnie winien wypowiedzieć umowę z O.), iż przeniesienie numerów jest równoznaczne z rozwiązaniem umowy, powyższe nie wynika z przywołanych przez pozwanego w apelacji przepisów Prawa telekomunikacyjnego, nadto pozostaje w sprzeczności z trybem tego rozwiązania określonym przez powoda pozwanemu we wniosku i oświadczeniu: „z zachowaniem okresu wypowiedzenia”.

W tym stanie rzeczy brak było podstaw dla uwzględnienia zarzutu potrącenia. Stąd Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną, o czym orzekł jak w punkcie I wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804) z późn. zm. tj. według stawki obecnie obowiązującej, zważywszy, iż postępowanie apelacyjne zostało zainicjowane po dacie wejścia Rozp. zmieniającego z dnia 3.10.2016r. , które to weszło w życie w dniu 2.11.2016r.